

توی دروازه ...

به نظر من اگر روزی قرار باشد آدم‌های دنیا با هم مسابقه‌ای بدهند و برای شرکت در این مسابقه ناچار شوند به گروه‌های متعدد تقسیم شوند، نسبت و علاقه‌شان به «فوتبال» معیار خوبی برای قرار گرفتنشان در دسته‌های گوناگون است. احتمالاً دسته اول «عاشقان فوتبال» هستند؛ کسانی که هم مهارتش را دارند و هم در جریان جزئیات فوتبال هستند. دسته دوم هم «متنفران از فوتبال» اند! آن‌ها که بیشتر از سه دقیقه نمی‌توانند فوتبال ببینند و میان همه بازی‌ها می‌پرسند: «حالا این‌ها بازی می‌کنند و پولش را می‌گیرند، چه به تو می‌رسد؟» و بعد هم می‌گویند «به‌جای اینکه یازده نفر دنبال یک توپ بدوند، خب به هر کدام یک توپ بدهند!»

دسته سوم هم وجود دارند که چون اسم خاصی برایشان به ذهنمان نمی‌رسد، فعلاً آن‌ها را همان دسته سوم صدا می‌زنیم. دسته‌سومی‌ها از تمام عالم فوتبال فقط این را می‌دانند که زمین فوتبال سبز است و مسی و رونالدو فوتبالیست‌اند. اما عاشق هیجان فوتبال و فریادهای پس از گل‌گزارشگرها و شور و هیجان قبل و بعد از بازی‌ها هستند. فوتبال برای دسته اول و دسته سوم جالب است. نوع و دلیل جالب‌بودنش با هم متفاوت است، اما هر دو گروه خوشحال می‌شوند اگر در تمام مواقع زندگی‌شان چیزی مربوط به فوتبال را با خود داشته باشند. در این دوره و زمانه که هر چیزی از آدم کم بشود، تلفن همراهش از او جدا نخواهد شد، به‌نظر شما برای همراهی با فوتبال، راهی بهتر از نصب کردن برنامه‌ای فوتبالی روی تلفن همراه وجود دارد؟ به‌نظر من و سه جوان فوتبالی که برنامه‌ای با محتوای فوتبال ساخته‌اند، نصب برنامه بهترین راه است.

این سه جوان عارف، هادی و حسین هستند. این‌ها هم مانند بسیاری از کسانی که استارتاپ ساخته‌اند، با هم رفیق و همکار بودند. البته وجه اشتراک هر سه نفرشان، علاوه بر دوستی و همکاری، علاقه‌مندی به فوتبال بود. ایده اولیه استارتاپ این سه رفیق فقط برای خودشان نبود. آن‌ها اعضای یک گروه دوستانه شلوغ و پرجمعیت بودند که همگی هم پر از ایده‌های بزرگ و خلاقانه برای ساخت رسانه‌ای فوتبالی بودند. یکی از آن دوستان که حالا در تیم فعلی استارتاپ نیست، ایده‌ای داشت که در آن مرحله فقط در حد «یک برنامه موبایلی بازی‌سازی بسازیم» بود.

چند ماه گذشت تا این ایده درست و واضح روی کاغذ آمد و به مرحله اجرا رسید. اما بعد از گذشت این زمان، بسیاری از نفرات تیم این دوستان، به خاطر مشغله‌های متعدد و نداشتن وقت کافی گروه را ترک کردند. هادی، عارف و حسین با ایده استارتاپ بازی‌سازی فوتبالی تنها ماندند.

در آبان ماه سال ۹۹ برنامه کاربردی فوتبالی این سه نفر شروع به کار کرد. بزرگترین مشکلی که باعث شد هم مسیر پیشرفت کمی برایشان ناهموار شود و هم نتوانند به همه زمین‌هایی که برای توسعه برنامه لازم است ورود کنند، نداشتن بودجه کافی بود. با وجود این کارشان را با هر سختی بود شروع کردند و خوشبختانه از همان روزهای اول هم تعداد کاربرانی که عضو برنامه آن‌ها می‌شدند، هر روز بالاتر می‌رفت.

مورد توجه قرار گرفتن و اسم و رسم دار شدن برنامه آن‌ها میان فوتبال‌دوستان برایشان به یک دلگرمی تبدیل شد تا همه آن ایده‌هایی را که اول راه از اجرا کردنشان واهمه داشتند پیاده کنند. بخش‌هایی مثل اتاق گفت‌وگو، سؤالات چندگزینه‌ای با موضوع فوتبال و اطلاعات همه بازیکنان معروف ایرانی و خارجی را در کمتر از چهار ماه در برنامه گذاشتند.

کار این سه رفیق در ساخت این استارت‌آپ چنان گرفت و میان فوتبالی‌ها محبوب شدند که خودشان هم توقعش را نداشتند. آن‌ها در ۲۸ روز توانستند ۹ هزار کاربر را به برنامه خود جذب کنند؛ آن هم بدون اینکه حمایتگر مالی خاصی داشته باشند یا جایی تبلیغ کنند. در حال حاضر میانگین عضویت کاربران در این استارت‌آپ به روزی ۳۵۰ نفر رسیده است و این برای یک استارت‌آپ نوپا در حوزه سرگرمی فوق‌العاده است. اعضای این استارت‌آپ می‌خواهند در کمتر از یک سال آینده سرویس‌های خود را به اندازه‌ای قوی کنند که بتوانند در مسابقات و رقابت‌های معروف شرکت کنند.

شاید در ماه‌های اول امکان این کار وجود داشت که صرفاً برای کسب اعتبار و شهرت کار کنند، اما تا همیشه نمی‌شود بدون دستمزد کاری انجام داد. برای همین در وبگاهشان بخشی را قرار دادند که فروشگاه‌های لوازم ورزشی، محصولاتشان را در آنجا تبلیغ کنند و پول تبلیغاتشان را بدهند. علاوه بر این، از هواداران تیم‌های متعدد خواستند هر قدر که دوست دارند به این استارت‌آپ کمک کنند.

